

по-дебели отъ курника. Листата имъ като черги. По клонитѣ насаждали много птици, каквито Тропчо никога не е виждалъ.

Ей го и мечешкото кладенче. Мъничко, мъничко, и водата му черна като катранъ. Който сръбне отъ нея, става голѣмъ и силенъ като долнитѣ хора.

Сърцето на Тропчо почва силно да тупти.

Дяволчето му дума:

— Нагреби съ две шѣпи и пий!

Тропчо се навежда и потопява рѣце. Водата студена като ледъ. Надига шѣпа къмъ устнитѣ си.

— Хайде!

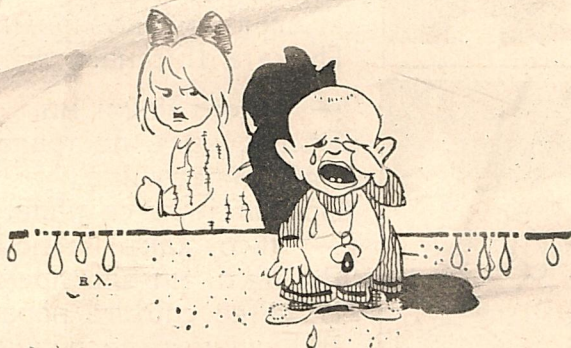
Вмигъ Тропчо се сепва и отваря очи.

— Хайде, чедо, — дума дѣдо му, — да те заведе въ собичката подъ юрганя. Научилъ си се сѣка вечеръ на колѣното ми да заспивашъ!

— А дяволчето? — пита малкиятъ сънливко. — Кжде е дяволчето?

— Какво дяволче? Пакъ ли дяволчета сънувашъ, русоглавко! Лягай подъ юрганя и сънувай малаченцето, дете съмъ ти го харизалъ.

Ангелъ Каралийчевъ.

РЕВЛЮ.

Най обичамъ моето креватче,
Татка, мама,
Малкото си братче.
Само не обичамъ като плаче.

Като дигне олелия
Съ тънката си шия,
Тѣй ми иде да го хвана,
И да го набия!

А пѣкъ мама си го гали,
Взема на колѣне,
„Охъ, на маминка горкото,
Мама си го жали!“

Да не гледамъ,
Да не слушамъ,
Да ме нѣма тука!
И на баба ми отъ мжка
Злъчката се пука!

Дора Габе-Пенева.